

Seg veed jo nu imidlertid ikke, om den høitæredede Indenrigsminister fremdeles fastholder sin absolute og bestemte Modstand imod Lovforslaget i den Sikkelse, det har faaet, altsaa fordrer, at den paa Forslaget under Nr. 12 opførte Mand udstemmes; men selv om den høitæredede Minister gjør det, er der jo dog en Mulighed for, at Thingets Flertal desuagtet kunde finde sig foranlediget til at være af en modsat Mening. Seg skal tillade mig at fremdrage et lille Træk, der endnu fra mine Drengearaar staar tydelig i min Erindring. Min Moder foreholdt os engang under en lille opstaaet Uenighed i Børneskolen den Sætning, at det er den Klogeste, der giver efter, men at den, som slaar igjen, ikke blot forøger, men forlænger Striden til Skade for sig selv og Andre. Skulde det ikke være muligt, at det høie Thing her for dets egen Skyld — jeg antager dog, at den Tanke ikke ligger fjernt for de Herrers, at de helst ville anses for de Klogeste — skulde kunne for en Gangs Skyld raisonnere som saa: Vi tro ikke, at vi træde vor Ret for nær ved at stemme Manden ud, men for ikke at forøge eller forlænge en Strid, der ikke er af stor principiel Betydning, saa lad os for en Gangs Skyld give efter! Skulde derimod den modsatte Anskuelse gjøre sig gjældende, fristes jeg næsten til at udbrøde: Hvor urandagelige ere i Grunden ikke de Herrers Veie! Thi for kort siden anledes der temmelig tydelig her i Salen over, at det andet Thing viste absolut Umedgjørlighed og drev den saakaldte Visnepolitik til en foruroligende Grad. Men jeg tillader mig, og jeg tror med ikke ringe Besvøelse, at spørge: Hvad gjøre vi nu her, dersom vi atter idag knække denne stakkels Blomst og føie den ind i den blege Visnepolitiks Krands? Det synes mig, at der rundt omkring maa reises berettiget Tvivl, om der virkelig mellem de Herrers Ord og Handling er den fuldstændigste Konefvents. Seg skal ikke opholde Thinget længere, for Diebliffet i hvert Fald, men jeg skal tillade mig en Henvendelse til den høitæredede Indenrigsminister, og det er den: For det Tilfælde, at der ikke skulde komme nogen Indfødsretslov ud i denne Samling, vil da Ministeriet paa et Forslag i en kommende Samling optage ialtsald de 34 Personer, som der ikke er nogen Tvist eller Strid om bør have Indfødsret, og som ere opførte paa dette Forslag, eller er det nødvendigt for hver enkelt Ansøger paany til Ministeriet at indsende sin Begjæring, ledsaget af de sædvanmæssige Oplysninger? Seg tror, at det vil have ikke saa lidt Betydning, da det jo ikke er forbundet med saa ringe Uleiligh-

hed for de Fleste, om dette Spørgsmaal paa Forhaand bliver klareret, og jeg har derfor fundet fuld Anledning til at bede den høitæredede Minister besvare dette Spørgsmaal allerede nu, altsaa om der, hvis der ingen Lov kommer ud, skal indgives nye Ansøgninger med de sædvanlige Oplysninger fra samtlige paa Lovforslaget opførte Ansøgere, eller om de, der ikke har været Tvist om, betragtes som selvskrevne til Optagelse uden ny Begjæring paa Forslaget til næste Aar.

Formanden: Efter det foreliggende Endringsforslags Bestaaffenhed, da det dreier sig om en enkelt Person og hans Optagelse paa Lovforslaget eller ikke, kan det ikke ganske undgaaes, at der tales om det Personlige forsaavidt, men selv forsaavidt mener jeg dog, at den Forhandling, der føres, bør holdes indenfor den passende Grændse, som jeg derfor maa bede overholdt. Noget Personligt uden Nødvendighed var det derimod, naar det ærede Medlem brugte Udtryk om et Medlem af Byraadet i Nykjøbing, der ikke kunne betegnes paa anden Maade end som fornærmelige. Saadant maa ikke finde Sted, allermindst naar den Paagjældende, det ærede Medlem, savner Midler til at fælde nogen Dom, men i ethvert Fald holde vi ikke Dom af den Art her.

Indenrigsministeren (Steel): De Grunde som have bevæget Ministeriet til ikke at optage den nævnte Person paa Forslaget til Lov om Indfødsrets Erhvervelse, have været af forskjellig Natur. Den første og for mig meget væsentlige Grund var, at Andragendet kom for sent ind. Man havde tidligere tilladt, at der optoges paa Lovforslaget Personer under Behandlingen af selve Loven — det skete navnlig indtil 1874, da det ikke var usædvanligt, at der, dog kun fra Regjeringsens Side, gjordes Forslag om en Forøgelse paa Lovforslaget af Andragerne, naar man havde fundet, at de opfyldte de Betingelser, der ere stillede for at kunne opnaa Indfødsret, og det paa en saadan Maade, at det efter Regjeringsens Mening var utvivlsomt, at saadant forholdt det sig. Det skete, som sagt, navnlig i Loven til 1874. Man havde imidlertid i dette Tilfælde saavel som i andre fornummet det høist Unsikkelige i, at der gaves faste Regler for de Fordringer, der stillede, baade i formel og reel Henseende, til dem, som ønskede at optages paa Indfødsretslovsforslaget, og ikke mindst den Omstændighed, at man under Forhandlingerne havde optaget nye Medlemmer, var en Grund til, at man ønskede at faae fastsat Regler, der sikrede derimod.